33e jaar. — Nr 58. Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden. Zaterdag, 16 Mei 1908.

Men schrijft in te Tongeren bij V. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De POSTRIJDER verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, Groote Markt, te Tongeren.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :
Drie maal per week 6 fr. per jaar.
Twee " " 5 "
Een " " 4 "
Een blad afzonderlijk 10 centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad 1 frank den drukregel.

EERSTE BLAD.

TONGEREN, DEN 15 MEI 1908.

Wetgevende Kiezingen
van den 24 Mei 1908.

ARRONDISSEMENT TONGEREN-MAESEYCK.
KATHOLIEKE CANDIDATEN
VOOR DEN SENAAT :

MM. Graaf de Grunne,
Baron Whettnall,
Graaf de Renesse,
uittredende Senators.

VOOR DE KAMERS :

MM. Helleputte,
Desmaisières,
Uittredende Volksvertegenwoordigers
Ridder Schaetzen.

Kiezers opgelet !

Gij weet heel goed VOOR WIEN gij zult stemmen, maar zorgt nu van uwe stem *geldig* te maken.

HOE MOET MEN STEMMEN !

Ieder Kiezer voor Senaat en Kamer ontvangt twee, vier of zes stembriefjes.

De stembriefjes op gekleurd papier zijn die voor den Senaat. De stembriefjes op wit papier zijn die voor de Kamer.

Het beste en eenvoudigste is het wit rondeke zwart maken dat staat boven de Katholieke lijst.

Dus, op de *gekleurde briefjes*, BOVEN den naam DE GRUNNE

Op de *witte briefjes*, BOVEN den naam HELLEPUTTE.

Doch zoo gij aan eenen van de drie kandidaten eene voorkeurstem wilt geven, dan moet gij een zwart puntje maken ACHTER den naam van dien kandidaat en DAN MOOGT GIJ *BOVEN* DE LIJST NIET MEER STEMMEN.

Dus met alzoo te stemmen, stemt men ook voor geheel de Katholieke lijst. Maar zoo gij een puntje BOVEN zet en een of meer puntjes er ACHTER, dan is uw briefje ongeldig.

Gij moogt maar EEN puntje zwart maken op elk bulletijn ofwel *BOVEN* ofwel *ACHTER* eenen kandidaat der Katholieke lijst.

Hoe eene stem nietig is.

Met 2 of meer puntjes zwart te maken.
Ge moogt maar een puntje zwart maken.

Hoe stemt men zonder nut ?

Met een kiesbulletijn te geven aan de Katholieke lijst en een tweede of derde aan een andere lijst.

Hoe stemt men op uitmuntende wijze ?

Met het punt zwart te maken :
op de rooskleurige papieren boven den naam
de Grunne
op de witte papieren boven den naam
Helleputte.

Wij hebben gezegd

en wij kunnen er niet genoeg op aandringen, dat eene liberale overwinning voor onmiddellijk gevolg den terugkeer zou hebben van eenen schooloorlog, nog noodlottiger dan diegene welke van 1878 tot 1884 in ons land gewoed heeft.

Doch de zegepraal der geuzerij op de partij van God-dienst en Orde, zou nog andere gevolgen na zich slepen. Inderdaad, onze tegenstrevers beloven ons

het alleman soldaat.

M. Hymans, hoofdman der Belgische Liberalen, heeft het gezegd in de kamers op 14 Dec. 1906. In den naam van de liberale partij heeft hij verklaard dat al de Liberalen het eens zijn om den verplichtenden soldatendienst in te voeren en iedereen soldaat te maken : dus 65000 mannen per jaar in plaats van 13500.

Zij willen al onze kinderen naar de kazern zenden omdat zij weten dat het de beste middel is om onze kinderen te vergeuzen. 't Is juist daarom dat de Katholieken op hun vaandel en in al hunne kiesprogrammas geschreven hebben : Niemand gedwongen soldaat.

* * *

Maar het slechtste van al ! Zij spannen te zamen met de socialisten om ons het verplichtend onderwijs te belovan.

't Is het

VERPLICHTEND ONDERWIJS IN SCHOLEN ZONDER GOD.

Verplichtend onderwijs !

Weet gij wat dat beteekent voor dat volkske ?

De wet is reeds gemaakt in de Framaçons Logie van Verviers.

Wij zullen allen verplicht zijn onze kinders af te geven in hunne scholen, en de ouders die weigeren, zullen gestraft worden, eerst, *tot geldboete*, later *tot het gevang*.

Wij zullen betalen, maar onze kinders afstaan, nooit ! en de gevangenen zullen zoo talrijk zijn dat de muren der gevangenissen zullen openbersten.

En indien wij blijven weigeren, zullen zij onze kinderen ontnemen, en zeggen dat wij onbekwaam zijn van vader en moeder te blijven van onze kinderen. Och !

Alsdan, Vlamingen, herlenzet de Geschiedenis van Vlaanderen !

Wij lezen in de Kronijke van Meulebeke dat in de jaren 1580 de Geuzen van Audenarde naar Meulebeke kwamen om de kerk te plunderen. De noodklok luidde en al de mannen en vrouwen van Meulebeke schaarden zich rond de kerk met het wapen in de hand en zij vroegen aan de geuzen wat zij kwamen doen, en de geuzen antwoordden dat zij de kerk kwamen zuiveren van al die Roomsche en Paapsche afgoderij, en de Meulebekenaars antwoordden kort af : « 't is wel, gaat binnen in onzen tempel ; maar ziet ook dat gij er uitkomt gelijk gij er ingegaan zijt. » En de geuzen moesten het geen twee maal gezegd worden : zij haastten zich weder te keeren van waar zij gekomen waren en sedert dien hebben de Meulebekenaars nooit meer van de geuzen hooren spreken.

Hewel, Vlamingen, moesten de geuzen hier wederom meester worden en het verplichtend en goddeloos onderwijs invoeren in 't land, de brandklok zal luiden het gansche land door, en wij allen Christene vaders en moeders, wij zullen ons scharen rond de tempels van onze Katholieke scholen met het wapen in de hand en wij zullen ook vragen aan de liberalen : wat komt gij hier doen en zij zullen ons antwoorden : dat zij komen gelijk de moorterbroeders het doen in al de liberale steden om onze kinderen te wasschen van al die Roomsche en Paapsche afgoderij en wij zullen antwoorden. « 't is wel, gaat binnen in onze tempels maar ziet ook dat gij er uitkomt gelijk gij er in gegaan zijt. »

KATHOLIEKE KIEZERS

van het arrondissement Tongeren-Maeseyck, gij zult denken op de onheilen welke eene liberale zegepraal over ons land zou nederstorten.

Als mannen van Orde, gehecht aan uwen Godsdienst en aan de instellingen welke de roem van ons land uitmaken, hebt gij, den 24 Mei, eenen grooten plicht te vervullen. Aan dien plicht zult gij niet te kort blijven. Eens te meer zult gij er aan houden de groote katholieke zaak te doen zegevieren en allen, gelijk één man, zult gij stemmen voor onze Katholieke lijst :

VOOR DEN SENAAT.

GRAAF DE GRUNNE
BARON WHETTNALL
GRAAF DE RENESSE

VOOR DE KAMER.

MINISTER HELLEPUTTE
DESMAISIÈRES
SCHAETZEN

Met meer zekerheid

nog dan in het begin van dezen kiesstrijd, kunnen wij onze candidaten, zoowel voor de Kamer als voor den Senaat, eene zegepraal voorspellen die in de jaarboeken onzer partij zal aangestipt blijven.

Aanschouwt de geestdrift met dewelke onze candidaten overal onthaald worden, aanschouwt de triomfantelijke tochten welke zij in al onze kantons doen. Onze bevolkingen achten zich gelukkig de katholieke candidaten te kunnen ontvangen en nooit werden de meetingen zoo druk bezocht als deze welke onze vrienden overal inrichten.

Zijn deze geestdrift, deze bijval, niet de zekere waarborg van eene schitterende zegepraal tijdens de kiezingen van den 24 Mei ?

De kiezers van het arrondissement Tongeren-Maeseyck zijn vooral mannen van geloof, gehecht aan hunnen Godsdienst en aan de christelijke overleveringen hunner voorouders. Zij weten welk onherstelbaar ongeluk het voor ons land zijn zou, aan de partijgangers der vrijmetselarij verslaafd te zijn. Zij herinneren zich de vervolgingen, de plagerijen, waarvan priesters en katholieken de slachtoffers waren, tijdens het laatste liberaal ministerie, noodlottiger gedachtenis. Zij hebben het geheugen niet verloren van den schooloorlog welke in dien tijd in ons land woedde. Zij weten dat eene liberale overwinning den terugkeer van een tijdstip van plagerijen en van vervolgingen na zich slepen zou.

Ook scharen zij zich eenparig rond het katholiek vaandel, zoo dapper door onze achtbare candidaten gedragen. Allen zullen zij voor hen stemmen, wetende dat zulks hunne plicht van christene, van ordelievende mannen is.

*

Indien onder godsdienstig en zedelijk oogpunt

de katholieke partij de eenigste is welke alle waarborg aan de gewetensvrijheid der kiezers geeft, is het niet minder onbetwistbaar dat, in hetgeen de stoffelijke belangen aangaat, de terugkeer van een liberaal ministerie eene ramp voor België zijn zou. Onder het liberaal ministerie lag ons land onder de imposten en de leeningen verdrukt. Op de kosten der belastingbetalers moesten er schoolpaleizen gebouwd worden, die geenen enkelen leerling telden, honderde officieele onderwijzers, aan dewelken geen enkele huisvader de opvoeding zijner kinderen toevertrouwde, moesten vet betaald worden.

De kiezers van het arrondissement Tongeren-Maeseyck willen dit hatelijk regiem niet zien terugkeeren. Zij willen dat de vrijheid van Godsdienst en de schoolvrede in ons land blijven voortbloeien : zij willen het behoud van het tijdstip van voorspoed zonder voorgaande welk ons gelukkig Vaderland geniet, hetwelk heden aan het hoofd van alle volkeren der aarde staat.

De kiezers zullen dit overgroot belang niet uit het oog verliezen en, den 24 mei, zullen zij het zich als eenen plicht aanzien voor de katholieke candidaten, zoowel in de Kamer als in den Senaat, te stemmen.

*

Het is eene zeldzame eer

voor een arrondissement eenen Minister des Konings tusschen zijne volksvertegenwoordigers te hebben. Deze eer valt heden te beurt aan het arrondissement Tongeren-Maeseyck, welk het geluk heeft den grooten Minister M. Helleputte, tusschen zijne afgevaardigden te tellen. Onschatbaar voordeel voor ons arrondissement !

Want zij zijn ontelbaar de weldaden welke ons arrondissement aan M. den Minister Helleputte verschuldigd is.

Hetgeen hij in het verledene verwezenlijkt heeft, is de zekere waarborg van al hetgene hij in de toekomst voor ons doen zal.

En het is op het oogenblik dat wij eenen Minister tusschen onze Volksvertegenwoordigers hebben, dat onze tegenstrevers aan de kiezers kunnen vragen te stemmen voor candidaten welke — wordt en zij zelfs door onmogelijkheid gekozen — toch niet den minsten invloed in de hoogere kringen zouden hebben.

De kiezers zijn te verstandig om gehoor aan het gezwets onzer tegenstrevers te geven.

Mannen van geloof, getrouw aan de godsdienstige overleveringen hunner voorouders, zullen zij onze candidaten, de ware verdedigers van onzen godsdienst, met hunne stemmen vereeren. In het overgroot belang van ons arrondissement, zullen zij stemmen voor diegenen welke in staat zijn hun alle diensten te bewijzen welke zij zouden kunnen noodig hebben, voor M. den Minister Helleputte en zijne invloedrijke vrienden, voor de kandidaten der katholieke lijst :

de Grunne
Whettnall,
de Renesse,
voor den Senaat.
Minister Helleputte
Desmaisières
Schaetzen
voor de Kamer.

onder Nr 1

Volksbond St-Maternus.
Feestzitting

EN BEZOEK VAN DE HEEREN HELLEPUTTE, MINISTER, DE RENESSE, SENATOR, DESMAISIÈRES, VOLKSVERTEGENWOORDIGER, EN FRANTZ SCHAETZEN, PROVINCIAAL- EN GEMEENTERAADSLID.

Verl. zondag vierde onze bloeiende Volksbond, volgens gewoonte, het jaarlijksch Feest der Bescherming van St-Jozef.

Rond 10 ure begaf zich eene talrijke groep leden, stoetsgewijze en voorafgegaan van hunne prachtige banieren, naar O. L. Vr. kerk, om er de plechtige Hoogmis bij te wonen.

Om 11 ure had in het lokaal eene korte doch aangename feestzitting plaats.

De ieverige Voorzitter van het Burgerwelzijn, M. Jos. Deckers, en na hem de Eerw. Heer Reyners, Geestelijke Bestierder van den Volksbond, voerden er beurtelings het woord. Op welsprekende wijze wenschten zij de leden geluk over het schoon voorbeeld van gehechtheid aan den Godsdienst dat zij kwamen te geven, en deden vervolgens de belangrijke voordeelen der onderlinge vereeniging uitschijnen. Zij deden een oproep aan de leden om altijd getrouw te blijven aan hunne Maatschappij en aan hunne principen, en dit ook in alle omstandigheden te toonen.

Een zeer schoone tombola, kosteloos aan al de leden aangeboden, sloot deze belangrijke vergadering.

's Avonds, om 8 1/2 ure, waren de lokalen van den Volsbond opgepropt van volk. Na de driemaandelijksche vergadering van den Onderlingen Bijstand, was er een vriendenfeest ingericht voor de leden van al de Afdeelingen van den Volksbond St-Maternus.

Het was nogmaals de onvermoeibare Voorzitter van het Burgerwelzijn, M. Deckers, die het woord tot de leden richtte.

Op meesterlijke wijze, deed hij de huichelachtige handelwijze onzer tegenstrevers kennen, die het gansche jaar in hunne dagbladen den Godsdienst, de priesters, onze processiën en al wat den Godsdienst raakt, aanranden, en die, in tijd van kiezing, beweren dat zij niet tegen den Godsdienst zijn. M. Deckers haalt talrijke voorbeelden aan om zijne gezegden te staven. Men is met ons of men is tegen ons ; men schaart zich onder de katholieke vlag, of onder het rood of blauw vaandel. Spreker zet de toehoorders aan getrouw te blijven aan hunne godsdienstige overtuigingen, die hun door christene ouders zijn ingeprent, en raadt allen aan, als één man, te stemmen, op 24 mei a.s., voor de katholieke kandidaten.

Daverend handgeklap begroet deze welsprekende woorden, hetgeen bewijst dat de leden van den Volksbond het eens zijn met de overtuiging zoo welsprekend door M. Deckers uitgedrukt.

Op dit oogenblik treden de Heeren de Renesse Senator, Eere-Voorzitter van den Volksbond, en Desmaisières, Volksvertegenwoordiger, vergezeld van M. Deploige, Provinciaal raadslid, de zaal binnen, en worden door een storm van toejuichingen en handgeklap onthaald.

Nauwelijks is de kalmte een weinig hersteld, of de Heer Minister Helleputte, gevolgd door den Heer Ridder Schaetzen, verschijnen aan den ingang van het lokaal. De geestdrift stijgt thans ten top, nieuwe toejuichingen breken los en eenige flinke leden van den Volksbond tillen den Heer Ridder Schaetzen op hunne schouders en dragen dezen, onder luidruchtig handgeklap, de zaal binnen.

Deze Heeren worden hier in treffende woorden verwelkomd door M. J. Delvoie, Voorzitter van den Volksbond, en M. Deckers, Voorzitter van het Burgerwelzijn, die in gloedvolle woorden hunnen lof uitspreken.

M. DE RENESSE bedankt beide sprekers voor hunne schoone woorden. Spreker zegt dat hij gansch zijn leven de belangen van werkman en boer ter harte heeft genomen. Wat hij in het verleden gedaan heeft, zal hij in de toekomst nog doen. Daarom vraagt hij dat allen zouden stemmen voor de katholieke kandidaten, die 't vertrouwen van allen waardig zijn gebleven. (Toejuichingen)

M. SCHAETZEN zegt dat Tongeren ook een volksvertegenwoordiger moet hebben. Daarom biedt hij zich aan voor het kiezerskorps. Ik ben alle dagen in uw midden, zegt hij, gij zult mij altijd kunnen spreken, mijne deur zal voor iedereen open staan, en ik zal gelukkig zijn u allen kunnen dienst te bewijzen. (Toej.)

M. DE MINISTER HELLEPUTTE bedankt de Tongenaren zulk eenen goeden kandidaat als M. Schaetzen op de lijst geplaatst te hebben.

M. Helleputte heeft M. Schaetzen tijdens dezen kiesstrijd leeren kennen en deze zal een uitmuntende volksvertegenwoordiger zijn, en een welsprekend redenaar worden, waarvan hij nu reeds de beste kenteekens geeft.

De Heer Minister, met zijne gekende welsprekendheid en in eene sierlijke vlaamsche taal, doet de belangrijkheid van dezen kiesstrijd uitschijnen. Hij zet allen aan ieverig propaganda te maken voor de katholieke lijst ; vrouwen en kinderen, vrienden en kennissen, allen moeten medewerken aan de verdediging der goede zaak, dan zullen wij eene schitterende zegepraal op onze tegenstrevers behalen.

Geestdriftige toejuichingen begroeten deze schitterende redevoering, welke wij, tot onze groote spijt, bij plaatsgebrek, niet in haar geheel kunnen mededeelen.

Onder het zingen van het katholieke strijdlied, en het drinken van eene flinke pint bier op de gezondheid der katholieke kandidaten en hunne aanstaande zegepraal, eindigde deze prachtige Feestzitting die nog lang in het geheugen der leden van den Volksbond zal gegrift blijven.

GEENE GRIEVEN!!!

De Katholieken hebben overal in de stad de muren bedekt met plakbrieven, waarin zij hunne kandidaten de kiezers aanbevelen, en waarin zij tezelver tijd de liberale politiek ontmaskeren.

Wat doen nu de liberalen ?

In plaats van deze gegronde bewijsvoeringen te beantwoorden of te wederleggen, behangen zij de Katholieke plakbrieven met

BLANK PAPIER !
KIEZERS !!!

Zulks is het klaarste bewijs dat de liberalen geene grieven in te brengen hebben, noch tegen het Ministerie, noch tegen de Katholieke kandidaten.

Deze hebben dus recht op uw volle vertrouwen, en allen zult gij stemmen voor de volledige Katholieke lijst.

onder Nr 1

Weg met de belastingen !
Weg met de belastingen !!

Het is een bewezen feit dat NOOIT meer belastingen betaald werden door boer, werkman en burger dan onder de liberale regeering !!!

Daarom roepen boer, werkman en burger :
Weg met de belastingen !
Weg met de liberalen, die ons land naar de bankroet, naar den ondergang willen leiden.

Stemt onder Nr 1
voor de volledige
KATHOLIEKE LIJST !!

Briefwisseling.

Tongeren, den 13 mei 1908.

Den Heer Uitgever van den « Postrijder ».

Gij kent, zoowel als ik, deze oude zinspreuken ; « Daar is niemand doover dan zij die niet hooren willen ». « Om een neger wit te wasschen verliest men zijne zeep ». Zulks is uw geval.

Gij gaat voort met te schrijven « dat ik niet kiesbaar voor den Senaat ben ». Welnu, de Senaat heeft in zijne zitting van 20 mei 1902, het besluit genomen dat men maar verkiesbaar moet zijn als men *gekozen is en bij de eedaflegging.*

Verscheidene notarissen en advocaten, zoowel katholieken als liberalen, hebben mij *eenparig* verklaard dat het de datum der notarisakte is welke telt en niet de datum der inschrijving.

Indien de bestendige Deputatie, uit partijschap, mijne reclamatie niet zou goedkeuren, dan zal ik mij, in geval van zegepraal mijner vrienden, tot den Senaat wenden, die zijne leden moet aannemen.

Gij gaat dus enkelijk voort met te beweren dat ik « niet kiesbaar » ben, om sommige kiezers in twijfel te brengen om mij eenige stemmen daardoor doen te verliezen.

Gij zegt ook dat M. Wielemans niet zal gekozen worden. Voor mij is zijne kiezing verzekerd, zoo goed worden wij overal onthaald. Het is overigens de eerste maal niet dat gij slechte profeet zijt.

Ik verzoek u dit antwoord in uw nummer van to-komenden zaterdag op te nemen en mijne beste groeten te aanvaarden.

Jules Arckens,
plaatsvervangend kandidaat voor den Senaat.

* *

Ons antwoord.

M. Arckens is niet verkiesbaar !

Artikel 232 van het Kieswetboek luidt als volgt :

« De eigendom van onroerende goederen » moet bestaan, ten minste, den 1 Januari van » het loopende jaar ».

» *De eigendom wordt den kooper geteld van* » *den dag dat de mutatie tegen derde personen* » *kan ingeroepen worden* », dit is te zeggen van den dag der *inschrijving* van de akte door hetwelk men eigenaar geworden is.

Ehwel ! de akte op dewelke M. Arckens zich steunt om op de lijst der kiesbaren ingeschreven te worden, is slechts op de Hypotheken den 3 Februari 1908 overgebracht geworden.

Ondanks al zijne protestaties en reclamaties is en blijft hij onkiesbaar.

Voorzeker wordt er niet vereischt, om in den Senaat te kunnen zetelen, dat men op de lijst der verkiesbaren moet ingeschreven zijn.

Doch hetgeen vereischt wordt, is dat de voorwaarden van kiesbaarheid bestaan op het oogenblik der geldig verklaring van de kiezing.

En M. Arckens zal, gedurende het gansche jaar 1908, **niet verkiesbaar** zijn, omdat hij voor den 1 Januari 1908 eigenaar had moeten zijn. Insgelijks zal hij, gedurende de acht eerstkomende jaren, niet **kiesbaar** zijn, vermits hij, op het oogenblik der kiezing, niet kiesbaar is.

Wij herhalen dus dat M. Arckens **niet kiesbaar** is.

De kwestie, overigens, levert niet het minste belang op, daar hij enkel plaatsvervangend candidaat is en dat de effectieve candidaat, M. Wielemans van Brussel, verzekerd is eene nog langere buis te behalen dan diegene welke de kiezers in 1900 aan M Thonnar gaven. En deze laatste had omtrent 6000 stemmen te min om gekozen te worden !

M. Arckens is niet verkiesbaar.

Doch, in de voorwaarden in dewelke de tegenwoordige kiesstrijd zich voorstelt, is het onnoodig te weten of hij kiesbaar is of niet. Den 24 mei zal hij eene heerlijke buis ontvangen.

Natuurlijk zegt M. Arckens dat hij kans heeft te gelukken. Het zou er nog maar ontbreken dat hij zelf bekende dat hij niet de minste kans heeft gekozen te worden !

Voor zijne buis zullen de kiezers wel zorgen.

En die buis zal van overgroote afmeetingen zijn.

HET

Huwelijksgeschenk.

6de VERVOLG.

Na het diner ging zij ondergewoonte naar hare kamer, doch verscheen vroeger dan anders in het salon en toen Kirchwald binnen kwam om een kopje thee te drinken, zegde zij met haperende stem :

— Lieve kinderen... ik heb u een hoogst gewichtige, diep ingrijpende mededeeling te doen.

— Dat zal wat schoons zijn, dacht Käthe onverschillig.

Tante Kuki vouwde hare slanke, magere vingers samen.

— Heden voormiddag dan, toen ge weg waart, begon zij met neergeslagen oogen, liet zich kamerheer von Diestelcamp aanmelden.

— Och Heere, en ge kondt hem niet ontvangen, nu ik er niet was, zegde Käthe op deelnemenden toon. Om niets ter wereld had zij deze opmerking binnen willen houden.

— Jawel... ik... de kamerheer drong er op aan toegelaten te worden, verklaarde tante Kuki aarzelend, en ondanks dat ik alleen en nog in négligé was — goede hemel, na de gebeurtenissen van gisteren kon ik het wel wagen hem binnen uwe beschuttende muren te ontvangen. En zoo gebeurde het — dat — ik mij met hem verloofde !

Kirchwald zag zijne vrouw en Käthe haren man eens aan en dan zagen zij beiden naar tante Kuki... Had zij werkelijk haar verstand verloren ?

— Ik erken gaarne dat ik half en half overrompeld ben, ging tante Kuki voort. Mijnheer von Diestelcamp — uw toekomstige oom Habakuk — drong er zóó op aan, hij was zoo hartstochtelijk en scheen zoo betooverd door den indruk, welken ik in dit toilet op hem maakte, en hij bemint mij zoo innig, dat ik het hart niet had « neen » te zeggen. En hij dringt mij mijn hart uwe gelukwenschen te ontvangen. Dezen herfst trouwen wij. Ik heb veel tijd noodig om mijn uitzet in orde te brengen.

Langzamerhand verdween de verwondering, die tante Kuki's onverwachte mededeeling bij Kirchwald en zijne vrouw had gewekt, en daar tante wel bij haar hoofd scheen te zijn, wenschten zij haar hartelijk geluk met den stap, die in deze wereld nog wel niet tot de zeldzaamheden behoort, al konden zij niet nalaten te denken aan 't spreekwoord : « Hoe ouder hoe gekker ». Toen echter de eerste gelukwenschen gestameld waren, ging er een lichtstraal door Käthe's hoofd.

— Och ! riep zij en loosde een diepen zucht, terwijl zij tante Kuki's hand nog eens krachtig drukte, als ge nu trouwt en een eigen thuis hebt, dan behoeft Horst zijn ontslag in den dienst niet te nemen, als hij in het bezit van Steinbach komt, niet waar ?

Tante Kuki kreeg plotseling een hoestbui.

— Ja, over Steinbach gesproken, zegde zij, zich de keel schrapend : ik ben blij dat ik u, beste Horst, daaromtrent nog niets stelligs beloofd heb, want ge zult wel begrijpen, dat het gewetenloos van mij zou zijn, thans afstand te doen van eene bezitting, die mij als huwelijksgoed is vermaakt. Ik heb ook reeds aan mijn notaris getelegrafeerd, dat het stuk niet behoeft opgemaakt te worden. Mijn huwelijksgeschenk, dat ik u heb toegedacht, blijft voor mij eene kleine schuld en het zal van dit oogenblik af mijn eerste zorg zijn die te voldoen.

Tot verbazing van Kirchwald, die met een niet te beschrijven gevoel tante's mededeeling had aangehoord, brak Käthe in een luid en hartelijk gelach uit.

— Hoera ! juichte zij en danste de kamer rond, dat noem ik nu eens flink gehandeld. Nu heb ik een gevoel als de gelukvogel Hans, toen hij den Mammon tegen handiger dingen ingeruild had. Schenk ons in plaats van het vorstelijk riddergoed een spel kaarten, tante Kuki, waarmee wij dan patience kunnen spelen, om te zien of ge ons weer het volgende jaar zult komen bezoeken !

— Ik zal zelf wel een geschenk, mijner waardig, en dat voor u nuttig en aangenaam is, weten te kiezen, zegde tante Kuki stug ; doch alvorens zij zich nog verder kon uitlaten, werd de deur geopend en niemand minder dan de prins van Nordland verscheen. Hij boog vriendelijk glimlachend voor de dames en zegde niet zonder een ietwat triomfeerenden blik van ter zijde op tante Kuki :

— Beste Kirchwald, het losse gerucht dat ge voornemens zoudt zijn uw ontslag te nemen, heeft mij aanleiding gegeven den hertog te verzoeken zich daarmede eens te bemoeien, opdat uw snood plan verijdeld zou worden, een plan dat u zelf het ongelukkigste zou gemaakt hebben. De bemoeiingen van den hertog zijn met het meeste succes bekroond. Wel spijt het mij u te moeten meedeelen, dat gij een eervol ontslag krijgt als mijn adjudant, maar ik kan er tevens de blijde boodschap aan toevoegen, dat gij overgeplaatst zijt bij den generalen staf van het leger.

Met een jubelkreet viel Käthe ; ondanks de tegenwoordigheid van den prins, Kirchwald om den hals, gaf hem een hartelijken kus en schudde toen den prins de beide handen, als wilde zij deze met geweld van het lichaam scheiden.

— Na, heb ik het zoo niet goed gemaakt ? vroeg deze.

— Prachtig, Hoogheid, riep Käthe met een stralend gelaat. Niets half te doen is het karakter der edele geesten, zegde Goethe al. Of was het misschien Schiller ? of wel Shakespeare... Neen, het was Wieland ! Och, wat komt het er eigenlijk op aan ; de hoofdzaak is dat wij bepaald een patent voor ons complot moeten nemen.

— Dat zullen wij niet verzuimen, gravin, lachte de prins, maar eerst sta ik als een tweede Shylock op mijn recht — dat is werkelijk van Shakespeare. Geweest wel : de vossenstaart.

— Dien zullen wij moeten deelen, Hoogheid, antwoordde Käthe, terwijl hare oogen van schalkschheid schitterden.

— Neen, stellig niet, ik moet mijn loon geheel alleen hebben, antwoordde de prins plagend.

— Dat ben ik nog niet met u eens, antwoordde Käthe vroolijk.

— Wel, ik dacht toch...

— Het is waar, dat Horst door de genadige medewerking van Uwe Hoogheid belet wordt zijn ontslag uit den dienst te nemen ; daarentegen is het ook een feit, dat onze lieve tante zich vandaag met den kamerheer Von Diestelcamp verloofd heeft en de heerlijkheid Steinbach dus zelf behoudt.

— Wat zegt ge ? Den prins viel van schrik het lorgnet van den neus, doch als man van de wereld en als hoveling was hij het volgende oogenblik weer volkomen meester van zich zelf. Dat is toch niet weer een van uwe onverbeterlijke spotternijen, gravin ? fluisterde hij Käthe in het oor.

— Neen, stellig niet, heeft Uwe Hoogheid bij het binnentreden dan zelf niet gezien hoe ontdaan wij beiden waren ?

Tante Kuki, wie het gesprek dezer beiden veel te lang duurde, wendde zich thans tot haren neef, met de scherpe vraag :

— Zouden wij misschien ook te veel zijn, beste Horst ? ik begrijp geen woord van dit gansche gesprek.

— Daarvoor is het ook in het geheel niet bestemd, geloof ik, was het opgeruimde antwoord. Niets verstaan is dikwijls nog het beste, tante Kuki.

Doch nu kwam ook de prins haar gelukwenschen ; gestreeld nam zij zijne felicitatie aan, net of zij nog een achttienjarig bruidje was.

Käthe ging inmiddels naar hare kamer, koos den langsten, schoonsten en diksten vossenstaart uit en bood dien zwijgend den prins aan.

Dank u, zegde deze, toen hij den beloofden prijs in ontvangst nam, dit zij mij eene herinnering aan het uur, waarin ik een jaar te vroeg van mijn besten adjudant beroofd werd. Maar gij hebt ook gelijk, dat deze prijs mij niet alleen toekomt, ik zal mij dus veroorloven u de helft er van te doen toekomen, en er voor te zorgen, dat wij een patent krijgen voor onze geschiktheid om complotten te smeden. Want nu het succes zoo buitengewoon is, als in het ondervige geval, moet er ook iets bijzonders gebeuren.

— Ik begrijp echter niet — viel tante Kuki hem hier in de rede.

— Het onverstaanbaarste verbergt vaak het allerhoogste, zegde de prins en nam met een vriendelijke buiging afscheid van de dames.

Juist toen tante Kuki eenige dagen later zich tot de afreis gereed maakte, kwam er een pakje voor Käthe. De prins zond haar aandeel in den vossenstaart terug, zooals het in een begeleidend schrijven heette. Een bosje vossenhaar was met groene zijde tot een ring gewonden ; met diamanten omringd was deze gezet als broche. Van de keerzijde stond gegraveerd : « Patent N° 0 1/2. Namaak verboden. »

— Daar begrijp ik niets van, zegde tante Kuki ; maar niemand scheen van plan haar eene verklaring te geven.

Toen de Kirchwalds van de statie terugkeerden zag Käthe haar man met een schalkschen glimlach aan.

— Wel Horst, zijt ge het verlies van Steinbach al te boven.

Kirchwald glimlachte witjes : Gij hebt goed praten, Käthe, antwoordde hij ; maar ik beken gaarne, dat de slag hard was. Eerst iemand zulk een vorstelijk goed te schenken en het dan weer zonder boe of ba terug te nemen !... Er zijn sterke zenuwen noodig, om dat te verdragen.

— Ja, ja, zegde Käthe deelnemend. Ik heb het altijd erg gemeen gevonden, wanneer men een hond eerst aan een worst laat ruiken en die dan weer wegstopt.

— Eene allerаardigste vergelijking, Käthe ! Maar het is precies hetzelfde, zooals mijn gewezen wachtmeester placht te zeggen.

— Och, Horst, begin dan toch eens reden te verstaan, riep Käthe op hartelijken toon. Alle gekheid op een stokje, het is toch veel beter geen rijkdom te hebben, dan dat men bij iedere schrede die men doet, den ketting hoort rammelen, waaraan men zich heeft laten ketenen. Dood-ongelukkig zoudt ge aan deze keten geworden zijn, Horst, dat is mijne innige overtuiging, en daarom ben ik zoo innig blij, dat die last mij van het hart is. Ge houdt toch nog zoo veel over.

— Ja, in de allereerste plaats, u, mijn engel !

En hij sloot diep geroerd zijn vrouwtje in de armen.

Tante Kuki heeft woord gehouden en de Kirchwalds het beloofde huwelijksgeschenk doen toekomen : een zilveren kooi met een levenden papegaai er in, die volgens het zeggen van den koopman alle levende talen kende en een schat van geld gekost had. De levende talen verkoos de papegaai echter niet te laten hooren, waarschijnlijk uit bescheidenheid en om met zijne geleerdheid niet te pronken, zooals het een wijze betaamt. Het eenige woord dat hij zeer duidelijk uitsprak was : « Rhinoceros ! » Wat hij daarmede bedoelde, heeft hij nooit willen zeggen, misschien wel een goed kameraad uit zijn tropisch vaderland, misschien ook een nieuw Europeesche kennis — enfin, wie het hoorde, mocht er over denken, wat hij wilde. Volgens het oordeel van hoogst bekwame ornithologen is het bedoelde woord zeer moeilijk voor papegaaien om uit te spreken ; 999 op de 1000 kunnen het nooit leeren. Tante Kuki's huwelijksgeschenk aan de Kirchwald's vertegenwoordigde dus werkelijk eene bijzondere waarde.

— EINDE. —